

Dette har Flertallet været imod, idet man har fundet, at de, der rejse paa Abonnementstort, i Jorvejen rejse billig nok, saa der ingen Grund er til at give dem yderligere Begunstigelser ved at tillade dem at indskrive Rejsegods gratis. Det bliver anført herimod og med en vis Grund, at naar de ikke kunne saa Rejsegods indskrevet gratis, ville de oversfylde Rupeen med deres Sager, og man ser ganske vist ogsaa ret afstrækkende Eksempler paa, hvorledes Rupeerne blive oversfyldte med Rejsegods. Men jeg tror ikke, at man afhjælper dette ved at give dem Lov til at indskrive Rejsegods. Jeg tror, at de fleste Menneſter, som fylde Rupeerne med Rejsegods, have lige saa meget indskrevet, som de have i Rupeen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man giver dem Lov til at indskrive 100 Pbd. gratis, ville de alligevel tage 100 Pbd. med ind i Rupeen. I hvert Tilfælde mener jeg, at det ikke er ved denne Paragraf, man skal sikre sig mod den Slags Ting. Man har jo en Bestemmelse — i § 12 tror jeg nok det er —, som siger, at af Rejsegods, som medtages i Rupeen, maa den rejsende ikke have mere, end der kan være over eller under hans Plads. Der mener jeg, at vi for saa vidt have tilstrækkelig betryggende Bestemmelser med Hensyn til Rejsegods, hvis de vel at mærke blive overholdte. Det er jo imidlertid en bekendt Sag, at det gør de ikke, og jeg skal derfor i denne Forbindelse tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om der ikke kunde gøres noget for, at der blev set stærkere paa, at ikke en enkelt rejsende faar Lov at fylde en Rupe med Rejsegods, saa at de andre rejsende næsten ikke kunne være der. Man har undertiden det særſyn, naar man kommer til en Rupe, at se derinde et Par Hæse, en halv Snes Kuffertter og nogle Rejsetæpper, saa man maa tro, at Rupeen er oversfyldt, og derfor ikke gaar derind, men saa siden efter faar at se, at der kun sidder et eller to Menneſter. — Til § 15 har Udvalget stillet et Vædringsforslag, som gaar ud paa, at den Linie, der staar om, at naar Rejsegods er udleveret, og Bevijet er tilbageleveret, ophører Jærnbaneſ Ansvar for Godsſet, skal udgaa. Udvalget har fundet, at det var en ret unødigt Bestemmelse. Man finder vel, at ganske i Almindelighed ophører Jærnbaneſ Ansvar i det Øjeblik Rejsegodsſet bliver udleveret, men paa den anden Side har man ikke ønsket at sætte det udtrykkelig ind i Loven, fordi der dog meget godt kunde tænkes Tilfælde, maaste endda ret hyppigt, hvor det først, bag efter at Rejsegodsſet er modtaget, kan ses at være indløbet Fejl un-

der Vejs, som Jærnbanen burde bære Ansvaret for, f. Eks. at en Del af en Kufferts Indhold er blevet borte under Vejs, og det først, hvad der jo er det almindeligste, opdages efter at vedkommende er kommen hjem. Selvfølgelig bør Jærnbanen ikke være ansvarlig i saa Henseende, det vilde være ret urimeligt. — Til § 16 er der under Nr. 18 af Udvalget stillet et Vædringsforslag, som gaar ud paa, at Fristen for Afhentelsen af Rejsegods bliver udvidet noget. I Paragraffen er Fristen sat til 8 Dage. Denne Frist har Udvalget ønsket forlænget. Udvalget har fundet, at 8 Dage var for lidt, og det henviser til, at f. Eks. Turister ofte lade deres Tøj blive staaende paa en Station i den Tanke, at de ville vende tilbage om nogle Dage, men saa blive forsinkede. Det kan meget let hændes, at de blive forsinkede mere end 8 Dage, og man finder ikke, der er nogen Grund til, at Jærnbanen skulde være ansvarsløs, fordi det gaar over de 8 Dage inden Afhentelsen, og man har derfor sat Fristen til en Maaned. Saa er der for øvrigt i dette Vædringsforslag nærmere Bestemmelser om, hvorledes Jærnbanen skal forholde sig. — Til § 17 er der paa Vædringsforslagslisten et Forslag under Nr. 19, stillet af Udvalget, som gaar ud paa, at den Pligt, som Jærnbanen har til Eftersending af tabt Rejsegods bliver udvidet til ogsaa at omfatte europæiske Jærnbaneſtationer. Man mener, at dette er simpel Høflighed overfor Udlandinge, som rejse paa vore Baner og der blive af med deres Rejsegods ved Fejl fra Jærnbaneſ Side. Man mener, det er rimeligt, at Jærnbaneſne da sende det til dem i deres Hjemstavn. — Vædringsforslagene under Nr. 20 og 21 til § 19 ere blot redaktionelle Vædringsforslag. — Til § 21 er der stillet et Vædringsforslag, som gaar ud paa at fjerne den Sætning, hvori det staar, at Jærnbaneſne ikke ere forpligtede til at tage Hensyn til Paabud om en særlig Behandlingsmaade af Gods. Det indrømmes ganske vist fra Udvalgets Side, at i al Almindelighed kan man ikke gøre det til en Pligt for Jærnbaneſne at tage Hensyn til saadanne Paabud, der komme fra den enkelte Afſender, men man finder paa den anden Side, at det er heldigt, om et saadant Hensyn tages i den størſt mulige Udstrækning, og man har den Frygt, at hvis man sætter ind i Loven, at de ikke vare forpligtede til at tage saadanne Hensyn, vilde det blive opfattet af vedkommende Funktionær, som et Tilhold om ikke at tage saadanne Hensyn, som man vel kunde ønske burde tages. Man har derfor stillet denne Vædring. — Til